

OBSAH

Úvodník	
Úvodní slovo Mons. Jana Baxanta	3
Duchovní slovo	
Setkání se zasvěcenými osobami	4
Křesťanská naděje neumírá	5
Události	
Apoštolský nuncius ve Filipově	6
Z diecéze	
Obnova kulturního dědictví v roce 2021	8
Představujeme	
Domácí hospic sv. Terezie	11
Synoda 2021-2023	
Setkání synodálních farních koordinátorů	12
Z historie	
Reemigrace Čechů z Volyně na sever Čech	14
Napsali jste	
Příspěvky z diecéze	14
Pozvánka na Noc kostelů	15
Z diecéze	
Pomoc válečným uprchlíkům z Ukrajiny	16
Představujeme	
Výstavy a nové knihy	17
Biblické příběhy	
Příběhy apoštolského vyznání víry	18
Kalendárium	
Kalendárium na březen	19
Zprávy	
Zprávy z diecéze	20
Charita	
Výsledky Tříkrálové sbírky	22
Charita pomáhá ukrajinským uprchlíkům	23
Pozvánky	
Knižní nabídka a pozvánky	24
Fotogalerie	
Ohlédnutí za událostmi měsíce	27

Na obálce:
S.M. MUDr. Dominika
Jana Bohušová OP
s relikviářem
sv. Zdislavy pro
apoštolského nuncia
J.Exc. Mons. Charlese
D. Balva, který jej
odveze s sebou
do Austrálie

Foto:
Dominik Faustus

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
27. ročník • 1. číslo • 40 Kč

Úvodní slovo

Vážení a milí moji diecézáni,

je velmi užitečné sledovat jednotlivé úseky liturgického roku od adventu, přes dobu vánoční, následně několik týdnů mezidobí, Popeleční středou započatou svatopostní dobu, Velikonoce s padesáti dny do Letnic, a pak opět mezidobí, vrcholící slavností Krista Krále. V každé liturgické etapě roku se můžeme těšit na krásné všední i sváteční dny tak, jak je lidský život sám krásný svou pestrostí všedních i svátečních okamžiků. Letošní březnové číslo vychází v jakémsi „předjaří“ velikonočních svátků, tedy v postě. Svatopostní doba je charakterizována nikoliv smutkem a chmurami nad živě si uvědomující skutečností Ježíšova utrpení. Jistě, bolesti z pomýšlení, že Kristus trpěl pro nás a naši spásu, se nevyhneme. Nicméně výzva postního liturgického času je však veskrze nadějeplná a proto radostná: obrácení, obnova. Neštěstí člověka vždycky spočívalo v jeho hloupé nadutosti, bohorovnosti, sebestřednosti, tedy zahleděnosti do sebe. Co tam však lze spatřit? Jen plytké bahno, faleš a povrchnost. Naopak svatopostní kající obrácení znamená výhled vzhůru, napřímit svůj duchovní zrak ke skutečnému středu světa a celého vesmíru, ke Kristu. On čeká, nenutí, nepodbízí se, ale stojí o nás. Nabízí nám perspektivu věčného života. V tomto smyslu je postní čas příležitostí z kaluží a bahna povstat a podané Ježíšovy ruky se chytit. Není lepšího řešení!

Již delší dobu, zvláště v posledním skoro již „tříletí“, se zamýšlím nad dříve běžnými skutečnostmi každodenního života, včetně pravidelného rytmu křesťanské praxe navazování a upevňování meziosobních vztahů, dojednávaných setkání k tomu, abychom se mohli domlouvat nad tím, jak být prospěšnými jeden druhému. Ano, vím, pandemická opatření nás v mnohém až příliš omezovala. Žel, jako mnohem nebezpečnější a zároveň zákeřnější „virus“, a z něho plynoucí pandemický stav, spatřuji v navyknutí si na pohodlnou autoizolaci, opadnutí zájmu o osudy našich bližních, podlehnutí přebujelému modu karantény při sebenepatrnějším kýchnutí jako pomalu normálnímu stylu života, ochladnutí touhy a upřímného zájmu být s druhými, setkávat se s nimi, a to nejen při bohoslužbách, ztráta chuti vytvářet přátelství, zkrátka projevovat se jako svobodní a dospělí lidé, vědomí si své lidské důstojnosti a současně i ohleduplnosti vůči svému okolí.

Především přátelství považuji za jeden ze základních pilířů a úhelných kamenů lidského a křesťanského domu. Osobně pevně věřím, že dům, skýtající společnou střechu právě takovým nájemníkům, kteří by usilovali o ducha přátelství a přátelské, laskavé, ryzí a ušlechtilé klima, že takový lidský příbytek lze postavit a udržet. Nic na tom ani nezmění fakt, že opak přátelství, tedy nepřátelství a z něj vycházející výpady a útoky na tuto stavbu, budou časté a cílené. Evangelní ujištění o domu, vystavěném na skále, známe. Vichřice a nebezpečné vodní přívaly budou dorážet. Nic však nesvedou.

Proto se mi letošní svatopostní doba jeví jako obzvláště vhodný čas pro duchovní obnovu, pro znovuobjevení smyslu investovat do současné lidské společnosti základní hodnoty, ať to stojí cokoli. Téměř tři roky jsme jako lidské společenství, i jako křesťané, byli ochromeni. Doufejme, že nastává čas nového nadechnutí a „okysličení“, oživení celého organismu lidské rodiny. Konečně nynější synodální proces jako pobídka setkávat se alespoň v malých skupinkách, ale hlavně spolu mluvit, umět mlčet, abychom druhým naslouchali, a společně se modlit, je aktuální projev toho, že rysy Božího dítěte, jímž každý člověk je, jsou nezničitelné.

S požehnáním Váš + Jan